

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

(Ἐκ τῶν μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ εὐρεθέντων χειρογράφων)

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΟΣ

ΠΙ τῆς Τουρκοκρατίας ἔζη εἰς Λεβαδείαν περίφη-
μός τις μαῖα, ἣν ἤρχοντο καὶ ἐζήτουν ὄχι μόνον οἱ
Λεβαδεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκ Θηβῶν ἔτι καὶ ἐξ ἄλλων
πλησιοχώρων μερῶν.

Ἡ μαῖα αὕτη ἦτο γραῖα καὶ ἀγαθὴ γυνὴ καὶ
ὄνομαζετο Κερά Εἰρήνη, τὸ δὲ οἰκημὰ τῆς ἦτον εἰς

τὸ ἄκρον τῆς πόλεως πλησίον τοῦ Τροφωνίου.

Μίαν χειμερινὴν νύκτα, τὸ μεσονύκτιον τοῦ σαββάτου, ἐνῶ πρὸ πολ-
λοῦ ἐκοιμάτο, ἤκουσε τρεῖς κτύπους εἰς τὴν θύραν τῆς καὶ χαμηλὴν
τινα φωνήν, καλοῦσαν αὐτὴν κατ' ὄνομα καὶ ἐπιτάττουσαν ν' ἀνοίξῃ
τὴν θύραν.

Διὰ μαῖαν, καὶ μάλιστα δι' αὐτὴν, δὲν ἦτο τοῦτο διόλου παράδοξον·
ὄθεν ἠγέρθη ἀμέσως ἀφόβως καὶ παρεκάλεσε τὸν κτυπῶντα νὰ περιμείνῃ
ὀλίγον, ἕως ὅτου ἐνδυθῆ, διὰ νὰ τῷ ἀνοίξῃ. Ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἀνοί-
ξασα τὴν θύραν, εὐρέθη πρὸ νεαροῦ ἀνδρός, ἀγνώστου αὐτῇ παντελῶς.

Ἐφερε μέλαιναν περιβολὴν, εἶχε μαύρους καὶ ζοφεροὺς τοὺς ὀφθαλμούς,
κόμην καταπίπτουσαν εἰς τοὺς ὤμους, μύστακα λεπτοφυῆ καὶ μακρὰν
γενειάδα· ἦτο χιόνος λευκότερος καὶ τόσον ὠχρός, ὥστε ἐὰν ἤθελε κλείσῃ
τοὺς ὀφθαλμούς καὶ διετέλει ἀκίνητος, ἠδύνατο νὰ ἐκλειφθῆ ὡς νεκρός,
ἐνέπνεε τρομερὰν τινα συμπάθειαν καὶ εἶχεν ὕφος τοῦλάχιστον ἠγεμόνος.
Σταθεῖς εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, εἶπεν εἰς τὴν παρατηροῦσαν αὐτὸν
ἀκίνητον γραῖαν μὲ φωνὴν παράδοξον καὶ συγκεινημένην.

— Δυὸ ἵπποι μᾶς περιμένουν· ἔλθε ταχέως διότι τὴν σύζυγόν μου
κατέλαβον τοκετοῦ πόνοι . . . Τὴν νύκτα ταύτην θὰ κάμῃς τὴν τύχην
σου . . . Τάχυνε.

Ἡ μαῖα ἦτο ἤδη ἐτοίμη καὶ μόνον παρετήρησεν εἰς αὐτόν, ὅτι οἱ
ἵπποι ἦσαν ἐντελῶς περιττοί, διότι τότε μόνον ἱππεύει, ὅταν μεταβαίνει

εἰς τὰ περίξ χωρία ἢ εἰς τὰς Θήβας· ἀλλὰ ὁ ξένος μὲ φωνὴν εὐσταθῆ καὶ εὐγενῶς τὴν παρεκάλεσε νὰ ἱππεύσῃ καὶ στραφεῖς ἔδειξε δύο ἵππους, παρὰ τὴν θύραν τῆς εὐρίσκομένου, προσκαλέσας ἅμα αὐτὴν νὰ ἐκλέξῃ ὄν τινα ἤθελε.

— Ἀπόψε θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου, ἐπανέλαβε· δὲν κατοικῶ εἰς τὴν Λεβαδείαν, ἀλλ' εἰς τὰ περίξ· καὶ προσέθηκεν ἐπιτακτικῶς, «ἵππευσον».

Ἐλαβεν ἕνα τῶν δύο ἵππων, τὸν ἔσυρε πλησίον τῆς, ἤγειρεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὡς βρέφος καὶ θέσας αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ, ἐπήδησε ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἢ μᾶλλον ἐπέταξε ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἤρχισε νὰ προχωρῆ παραλλήλως τῆς μαίας.

Διαρκούσης τῆς ἐντὸς τῆς πόλεως πορείας των, ἀπῆντα λακωνικῶς, πλὴν μετ' εὐγενείας πάντοτε, εἰς τὰς δειλὰς καὶ συνεσταλμένας ἐρωτήσεις τῆς γραίας. Οἱ κύνες, βλέποντες αὐτοὺς διερχομένους, ἐξέπεμπον θρηνώδη ὑλακὴν καὶ ἀπεσύροντο ἔντρομοι· ὁσάκις δὲ οἱ ἵπποι των ἔχρεμετίζον, ἀντεπεκρίνετο ὡς ἡχώ ἢ φωνὴ τῆς γλαυκός.

Ὅτε ἐξῆλθον τῆς πόλεως ὁ ξένος ἐτάχυνε τὴν πορείαν καὶ ὁ ἵππος τῆς μαίας, ἠκολούθησε τὸν ἵππον τοῦ ἀλλοκότου ἱππέως καὶ ἐκάλλαζε αὐτοῦ παραλλήλως, μὴ ὑπολειπόμενος οὔτε κατὰ σπιθαμὴν, ἂν καὶ ἡ γραία κατέβαλε παντοίους ἀγῶνας, ὅπως συγκρατήσῃ τὴν ταχύτητά του· ἡ νύξ, ἦτο ζοφερά, οὐδὲ εἰς ἀστὴρ ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ στερεώματος, δὲν ἔβλεπον οὐδὲν εἰμὴ σκότος καὶ ὅμως οἱ ἵπποι ἐγγὺς ἀλλήλων ἔτρεχον ἀσφαλῶς, ὡς ἂν ἦτο ἡμέρα, πηδῶντες ρεύματα, διερχόμενοι κορμούς δένδρων, τρέχοντες ἐπὶ βράχων, χωρὶς ἢ μαία νὰ κινηθῆ ἀπὸ τοῦ ἐπιπίου τῆς. Οὐδεὶς ἱππεύς, ἔλεγε βραδύτερον, ἵππευσεν ἐπὶ τοιούτων θαυμασίων ἵππων καὶ τόσον ἀσφαλῶς ὡς αὐτὴ καὶ ὁ ξένος· τὸν ἐξαλλοῦ συνοδοιπόρον τῆς δὲν ἔβλεπε ποσῶς ἐντὸς τοῦ παχυλοῦ σκότους, ἀλλ' ἤκουε μόνον τὴν πνοὴν του, πνοὴν, ὁμοιάζουσαν ῥόγχον κοιμωμένου ἀνθρώπου· μετὰ δειλῆς φωνῆς τὸν παρεκάλεσε νὰ σταματήσωσιν ὀλίγον καὶ τὸν ἠρώτησε, τρέμουσα, εἰς ποῖον μέρος εὐρίσκονται καὶ ποῦ διευθύνονται· ἀλλ' ὁ ξένος τῇ ἀπήντησε ξηρῶς.

— Βάδιζε.

Καὶ ἤκουσε πάλιν αὐτὸν ῥέγοντα· ἐπεχείρησε νὰ σταματήσῃ ἡ ἰδία τὸν ἵππον τῆς, ἀλλ' ἐκεῖνος ἔτρεχε τότε ταχύτερον.

Μετὰ μιᾶς ὥρας πορείαν εἶδε μακρόθεν ἀκτῖνα φωτὸς ἀσθενῆ· οἱ ἵπποι διηυθύνθησαν πρὸς αὐτὴν χρεμετίζοντες καὶ οὐχὶ πλέον τρέχοντες, ἀλλὰ σχεδὸν πετώντες. Μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν ἔμπροσθεν σπηλαίου, κεκαλυμμένου ὑπὸ βάτων καὶ ἀκανθῶν· φανὸς τις

ἔλαμπε ζωηρῶς πρὸ αὐτοῦ καὶ ἡ μαῖα εἶδε τὸν ξένον, πηδῆσαντα τοῦ ἵππου του καὶ σπεύσαντα νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἀφιππεύσῃ· τὴν κατεβίβασε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὃν ἀνεβίβασεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐκτύπησε κατόπιν τοὺς γλουτοὺς τῶν δύο ἵππων, καὶ οὗτοι, ἰσχυρῶς χρεμετίσαντες, ταχύτεροι κεραυνοῦ, ἐχάθησαν ἀπὸ τὰ ὄμματά της.

— Μαῖα, τῇ εἶπεν ὁ ξένος, ἀπόψε ἐὰν ἡ γυνή μου μοὶ δώσῃ υἱόν, θὰ κάμῃς, ὡς σοὶ εἶπα, τὴν τύχην σου· ἀλλοίμονον ὅμως εἰς Σέ, ἐὰν θυγάτριον ἢ νεκρὸν τὸ βρέφος γεννηθῇ.

Καὶ προσέθηκε μὲ ξηρὸν τόνον.

— Ἀκολουθεὶ με.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπήλαιον εὐθυτενῆς καὶ μὲ βῆμα βραδύ, ἡ δὲ ταλαίπωρος μαῖα τὸν ἠκολούθησε ἔντρομος, ἀκουσίως· τὸ σπήλαιον ἐπλατύνετο καὶ ἐπροχώρουν ἀκόπως φωτιζόμενοι ὑπὸ λαμπάδων ἐκεῖ κατὰ μικρὰ διαστήματα θεθειμένων. Αἴφνης ὁ παράδοξος ξένος ἐστάθη ἔμπροσθεν λίθου ἐπιταφίου . . . τὸν ὤθησε, ἂν καὶ μέγιστον, μὲ τὸν πόδα, καὶ ἐφάνη ὑπ' αὐτὸν στενὴ τις κλίμαξ φέρουσα πρὸς τὰ κάτω. . . Νεκρώσιμος λυχνία ἐφώτιζε τὴν κλίμακα ταύτην ἀμυδρῶς καὶ συγκεχυμένως. Ἔθεσε τὸν πόδα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος καὶ κατέβη· δὲν εἶπεν εἰς τὴν ἔντρομον ἐκείνην γυναῖκα νὰ καταβῇ, ἀλλ' ἐστράφη μόνον καὶ τὴν ἠτένισε . . . τοῦτο ὑπῆρξε ζοφερὰ διαταγὴ δι' αὐτὴν καὶ ἡ μαῖα τὸν ἠκολούθησε. . . Δεκατρεῖς βαθμίδας ἐμέτρησε τρέμουσα, ὅτε εὐρέθησαν ἔμπροσθεν θύρας ἠνεωγμένης. Εἰσῆλθον εἰς αὐτήν, διῆλθον πολυτελῆ ἐκ μαρμάρου διάδρομον μεγάρου βασιλικοῦ καὶ ἐφθασαν εἰς αἰθούσαν ἀπέραντον καὶ γυμνὴν· τίποτε ἄλλο δὲν εἶδεν ἐν αὐτῇ παρὰ μικρὰν τράπεζαν εἰς τὸ μέσον της, μίαν ἐπ' αὐτῆς λαμπάδα καὶ ἓνα δίσκον πλήρη κολλύβων. . . Πρὸ τῆς τραπέζης ἀναπαυτικὸν τι θρονίον καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὁ ξένος ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ θρονίου ἢ μᾶλλον κατέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ εἶπεν εἰς τὴν ἄφωνον ἐκ τοῦ τρόμου μαῖαν, λαμβάνων μίαν δράκα κολλύβων ἐκ τοῦ δίσκου, καὶ γευόμενος μετὰ λαιμαργίας.

— Πεινῶ! εἶπεν· εἶτα ἐπανέλαβεν: Δι' ἐκείνης ἐκεῖ τῆς θύρας, ἥτις φαίνεται εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, θὰ εἰσέλθῃς εἰς ἔρημόν τινα θάλαμον, καὶ ἔπειτα εἰς ἄλλον, μέχρις ὅτου φθάσῃς εἰς τὴν ὠδίνουσαν σύζυγόν μου. Θέλω νὰ ἦναι ἄρρεν τὸ βρέφος καὶ ὄχι νεκρὸν. Ἐγὼ θὰ περιμένω ἐδῶ ἕως οὗ γεννηθῇ ὁ υἱός μου! Ὑπαγε· θὰ κάμῃς τὴν τύχην σου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐγὼ θὰ γευθῶ τὰ κόλλυθα ταῦτα.

Καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ αὐτὰ μὴ φροντίζων πλέον περὶ τῆς μαίας, ἥτις

προύχρησεν, ἄκουσα, πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἐρήμου θαλάμου. Διῆλθεν αὐτόν, διῆλθεν ἕτερον, καὶ ἄλλον καὶ ἄλλον. Ὅλοι οἱ θάλαμοι ἦσαν κατάφωτοι καὶ ὄντως ἡγεμονικοί· οὔτε ὁ Πασσᾶς δὲν εἶχε τοιούτους, ἔλεγε βραδύτερον, οὔτε αὐτὸς ὁ Σουλτάνος. Αἶφνης ἤκουσε βαθὺν στεναγμόν, ἐξερχόμενον ἐκ τινος θαλάμου· εἰσῆλθεν περιδεῆς εἰς αὐτόν καὶ εἶδεν ἐπὶ τινος κλίνης ὠραίαν τινὰ γυναῖκα, ἀλλὰ τόσον ὠχρὰν καὶ τόσον ἰσχνήν, ὥστε ἡ ταλαίπωρος ἀνετριχίασε σύσσωμος· ἡ ὠχρὰ γυνὴ τὴν ἠτένισε μελαγχολικῶς καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ πλησίον τῆς.

— Ποῖος σὲ ἔφερεν ἐδῶ, δυστυχισμένη, τῇ εἶπε.

Ἡ γραῖα διηγήθη τὰ πάντα καὶ, ὅτε ἐτελείωσεν, ἡ μυστηριώδης γυνὴ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν περιλύπως.

— Καὶ τώρα ποῦ τὸν ἄφησες ἐκεῖνον; ἐπανέλαβεν.

Καὶ πρὶν λάβῃ ἀπάντησιν, ἐστέναξε καὶ εἶπε: Τί πόνοι! βοήθησόν με δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ».

Μίαν ὀλόκληρον ὥραν φρικώδεις ὀδύνας ὑφίστατο· τέλος ἐγέννησε κινδυνεύσασα νὰ ἀποθάνῃ. Ἡ μαῖα, τρέμουσα, ἔλαβε τὸ γεννηθὲν βρέφος καὶ ἐσκέπησεν ἀπὸ χαρὰν, ὅτε εἶδεν, ὅτι ἦτο υἱός. . . Ἐνῶ δὲ τὸ διηγεῖται ἐπὶ τῆς κλίνης τὸ βρέφος τοῦτο, ἤνοιξε μεγάλους καὶ σελαγίζοντας ὀφθαλμούς καὶ ἠτένισε τὴν γραῖαν· εἶτα ἤνοιξε στόμα μέγα, πλὴν ἀντὶ νὰ κλαύσῃ ἐκάγχασεν ἰσχυρῶς καὶ ἀπαισιῶς.

Ἐντρομος καὶ σταυροκοπουμένη τὸ παρήτησε, ἡ δὲ λεχῶ στραφεῖσα, τῇ εἶπε στένουσα :

— Πνίξετο! Καὶ προσέθηκεν.

— Εἶναι τέκνον τοῦ διαβόλου, τέκνον τοῦ Βρυκόλακος.

Ἡ μαῖα βωβὴ καὶ ἀκίνητος ἤκουε καὶ ὁ νοῦς τῆς ἦτο σχεδὸν σαλευμένος. Τότε ἡ ὠχρὰ γυνὴ, τῇ εἶπε :

— Ἄν ἀγαπᾶς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν σου σπεῦσον ν' ἀναχωρήσῃς.

Καὶ τῇ διηγήθη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τὴν ἔφερεν εἰς αὐτὴν ἦτο Βρυκόλακος καὶ αὐτὴ γυνὴ τοῦ ἀρπαγεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἓνα Σαββατόβραδον· ὅτι τὸ ἀρτίως γεννηθὲν βρέφος ἦτο τέκνον τοῦ τρομεροῦ του δεσμοῦ, ὅτι ὑποφέρει ἀνεκκλήτους εὐρισκομένη παρ' αὐτῶ ὀδύνας, ἂν καὶ τίποτε ὕλικῶς δὲν στερεῖται· καὶ ἐνδύματα βασιλικῆς πολυτελείας καὶ τράπεζα πλουσιωτάτη μὲ ἐκλεκτὰ φαγητά, πλὴν συγχρόνως καὶ μὲ ὅστ'α καὶ κρανία νεκρῶν· ὅτι τρεῖς ὀλοκλήρους χρόνους ζῆ πλησίον τοῦ Βρυκόλακος τὴν κολασμένην ταύτην ζωὴν καὶ ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἤκουσε ὀμιλοῦντα.

— Τρώγει, ἔλεγε, σιωπηλῶς πλησίον μου, ὑπνώττει τὴν νύκτα μετ'

ἐμοῦ καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν κλίνην μου ἐπτοημένος, ὅταν ἀκούσῃ τὸν ἀλέκτορα τῆς πρωΐας· μεταβαίνει εὐθὺς εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου πρὸ μικροῦ τὸν ἀφῆκες καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν ὕπνον του ἐπὶ τοῦ θρονίου ὅπου τὸν εἶδες . . . ἀλλὰ τὸ θρονίον αὐτὸ εἶναι φέρετρον τὴν ἡμέραν· ὅτι ἀκριβῶς τὸν χάνω τὸ μεσονύκτιον ἐκάστης παρασκευῆς καὶ τὸν βλέπω ἐπανερχόμενον τὸ μεσονύκτιον πάντοτε τοῦ σαββάτου . . . Μόνον ἕκαστον χρόνον κατὰ τὴν νύκτα καὶ ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων, τὴν τῶν Φώτων καὶ ἄπασαν τὴν μεγάλην ἐβδομάδα γίνεται ἄφαντος . . .

Τῆς προσέθεσεν, ὅτι ματαίως ἐζήτησε νὰ δραπετεύσῃ, διότι ὅταν αὐτὸς εἶναι ἀπὸν τὴν φρουρῆ τρισμέγιστος σκώληξ, ὅστις περιπλέκεται εἰς τοὺς πόδας τῆς, ὁσάκις βλέπει αὐτὴν ἐπιχειροῦσαν δραπέτευσιν, νομίζει δὲ ὅτι, ὁ μέγας ἐκεῖνος σκώληξ εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος Βρυκόλακας.

— Βλέπεις, τῆ εἶπε, τὴν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ μου μικρὰν αὐτὴν οὐλήν; Αὐτὸς μοὶ τὴν ἔκαμε· ἀπὸ αὐτὴν ἕκαστον χρόνον, κατὰ τὴν νύκτα τῶν Ψυχῶν βυζαίνει τὸ αἷμά μου! Φύγε, δύστυχη, φύγε γρήγορα ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου καὶ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς σου!

Ἦθέλησε νὰ ἐξακολουθήσῃ, ἀλλ' ἤκουσε βαρύν τινα βηματισμὸν καὶ εἰσήγασε, προσποιηθεῖσα, ὅτι κοιμᾶται· τφόντι, μετ' ὀλίγον προσῆλθεν ὁ Βρυκόλαξ.

Ἐρρίψεν ἔν βλέμμα ἐπὶ τῆς συζύγου του καὶ ἐπὶ τοῦ ἀρτίως γεννηθέντος υἱοῦ του καὶ εὐχαριστηθεὶς ἰδὼν αὐτόν, ἀφῆκεν εἰς τὰ χεῖλη του μειδίαμα ἀπαίσιον. Ἐπειτα ἔλαβε τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἤνοιξε κάτωθεν τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ μετ' ὄξυν τοῦ ὄνυχα μικρὰν τινα ἀμυχήν καὶ ἤρχισε νὰ βυζαίνει τοῦ υἱοῦ του τὸ αἷμα· πλὴν συγχρόνως καὶ τὸ βρέφος ἐκεῖνο ἔκαμε τὸ ἴδιον εἰς τὸν πατέρα του, καὶ ὁμοῦ ἐνηγκαλισμένοι, ἔπινεν ὁ πατὴρ τὸ τοῦ τέκνου του αἷμα καὶ τὸ τέκνον τὸ τοῦ πατρός.

Ἀφοῦ ἐκορέσθησαν αἵματος, ὁ Βρυκόλαξ ἔνευσεν αὐστηρῶς εἰς τὴν μαίαν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, καὶ ἐξῆλθε τοῦ τρομεροῦ ἐκεῖνου θαλάμου, ἀκολουθούμενος παρ' αὐτῆς, ἥτις καὶ ἐξῆλθε προσευχομένη μετ' ἁμυγῆν φωνῆν καὶ λαθραίως σταυροκοπούμενη ἀδιακόπως.

Διῆλθε μετ' αὐτοῦ τοὺς θαλάμους ἐν σιγῇ, τὴν ἀπέραντον καὶ γυμνὴν αἴθουσαν, ἔφθασαν τὸν πρόδρομον, ἀνέθησαν τὰς δεκατρεῖς βαθμίδας, ἐπάτησαν εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ σπηλαίου καὶ ἐξῆλθον αὐτοῦ. Σταθεὶς δὲ ἐκεῖ ὁ Βρυκόλαξ, εἶπεν εἰς αὐτὴν μετ' ὑποκώφου φωνῆς:

— Διψῶ καὶ σὺ ἔχεις αἷμα ζωῆς εἰς τὰς φλέβας σου, ἀλλ' ἐπειδὴ εὐκόλυνες τὸν τοκετὸν τῆς ἀγαπητῆς συζύγου μου σὲ ἀφίνω . . . Ἐὰν

τὸ βρέφος τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη πρὸ μικροῦ ζήση, μακαρία σὺ καὶ οἱ συγγενεῖς σου προσέτι· οὐαὶ ὅμως εἰς σέ καὶ τοὺς ἰδικούς σου ἔαν ἀποθάνῃ!

Εἶτα μὲ φωνὴν ξηρὰν καὶ βαθεῖαν τῆς εἶπε :

— «Μακρύνθητι!» Καὶ ἐχάθη. . .

Ἡμιπαράφρων ἡ τάλαινα γραῖα, ἔμεινε μόνη εἰς τὴν σκοτίαν, μέσφ βράχων καὶ εἰς τόπον ἐντελῶς ἄγνωστον· ποιήσασα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀνέλαβε κατ' ὀλίγον τὰς δυνάμεις τῆς καὶ δι' ἀναδιηγήτων κόπων καὶ φόβων ἔφθασε τὸ λυκαυγὲς εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Γείτονες ἀγαθοὶ τὴν συνέτρεξαν, τὴν ἐβοήθησαν, τῆς ἔφερον ἱερέα, ὅστις τῆς ἔκαμε ἀγιασμόν, ἕως οὐ συνῆλθε, καὶ ἐδιηγῆθη εἰς αὐτοὺς τὸ τρομερὸν τῆς νυκτὸς ἐκείνης συμβάν.

Μετὰ ἔν ἀκριβῶς ἔτος, τὴν ἐπέτειον τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καθ' ἣν ὁ Βρυκόλαξ τὴν ἐπεσκέφθη, ἀνοίγουσα σύρτην τινά, τὸν εὔρε πλήρη φλωρίων· ἔν ἐξ αὐτῶν ἦτο πολὺ μεγαλειότερον καὶ ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ τὴν εἰκόνα βρέφους, γεννηθέντος ἀρτίως. . . . Ἡ ταλαίπωρος μαῖα ἐτρόμαξε μαντεύσασα πῶθεν προήρχοντο· ἔκαμε τὸν σταυρόν τῆς καὶ τὰ ἐκλείδωσε χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὰ ποτέ, ἂν καὶ πολλάκις ἔλαβε τὴν ἀνάγκην των. Τοῦτο συνέβαινε ἀκριβῶς ἐπὶ τρία ἔτη, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι τὸ φλωρίον ὅπερ ἔφερε τὴν εἰκόνα τοῦ βρέφους, ἕκαστον χρόνον ἦτο διπλάσιον εἰς τὸ μέγεθος καὶ ἡ εἰκὼν του μεγαλειτέρα. . . . Οὐδέποτε ἤγγιζεν αὐτὰ καὶ ἔτρεμεν ὄλη, ὁπόταν τὰ ἔβλεπε.

Τὸν τέταρτον χρόνον εὔρεν ἀντὶ τῶν πολλῶν φλωρίων ἔν μόνον εἰς ὃ εἰκονίζετο τετραετὲς τέκνον νεκρὸν. . . τὰ δὲ φλωρία παρελθόντων χρόνων τὰ εὔρε μεταβεβλημένα εἰς ὅστ'α καὶ κρανία! Ἡ δυστυχὴς μαῖα ἠννόησε τότε, ὅτι τὸ παιδίον τοῦ Βρυκόλακος θὰ ἀπέθανε καὶ ἐπομένως, ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ ἀποθάνῃ. Ἔσπευσε εἰς γηραιὸν τινα ἱερέα καὶ ἐξωμολογήθη, μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων, κατ' ἐπίμονον αἴτησίν τῆς, ἂν καὶ ἦτο πλήρης ὑγείας, καὶ τὴν νύκτα, καθ' ἣν πρὸ τετραετίας τὴν ἀπήγαγεν ὁ Βρυκόλαξ, εἶδε καθ' ὕπνον αὐτόν, ὅστις μὲ φωνὴν ἀγρίαν τῇ εἶπε:

— Ἐφάνην πιστὸς εἰς ὃ,τι σὲ ὑπεσχέθην· ἐνόσφ τὸ τέκνον μου ἔζη, ἔκαμα ὥστε νὰ γίνῃς ἡ πλουσιωτέρα γυνὴ τοῦ τόπου σου· ἀλλ' ἤδη τὸ παιδίον ἀπέθανε, θ' ἀποθάνῃς καὶ σὺ καὶ οἱ συγγενεῖς σου».

Ἐξύπνησεν ἔντρομος καὶ μετ' αὐτῆς καὶ αἱ γειτόνισσαι, ἃς εἶχε προσκαλέσει εἰς τὸν οἶκόν τῆς διὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνωσι· ταῖς διηγῆθη τὸ ὄνειρόν τῆς, ἔκαμε τὸν σταυρόν τῆς καὶ, ἀπέθανεν.

Μετὰ ἔν ἔτος, ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τῆς δὲν ἔμεινε οὔτε εἰς.

(Καθ' ὑπαγόρευσιν γραίας Λεβαδίτισσας)

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ